



De Arbeitsagentur (het Duitse bureau voor arbeidsbemiddeling dat ook statistische gegevens bijhoudt) bevestigt het met harde cijfers: het aantal stakingen in het kader van de onderhandelingen over de nieuwe CAO's toont de laatste jaren duidelijk een stijgende lijn: in 2011 waren 14.259 loontrekkenden in staking, in 2012 35.702, meer dan het dubbele. In 2012 kosten de stakingen het patronaat 97.197 arbeidsdagen, meer dan 30% meer dan in 2011. Deze stijgende lijn lijkt in 2013 bevestigd te worden met de acties van IG Metall, die 5,5% loonsopslag vraagt, en van Ver.di, de grote vakbond van de dienstensectoren, die vergelijkbare looneisen stelt. In beide sectoren is er een golf van waarschuwingsstakingen.

Het patronaat volhardt tot nader order op een harde lijn. Het is dan ook moeilijk te voorspellen wanneer er een einde zal komen aan deze sociale conflicten met een compromis zoals de traditie is in Duitsland. Tegelijk doet het patronaat zijn beklag over het groot aantal ultra-korte stakingen (van minder dan een arbeidsdag, of van slechts een dag), typisch voor waarschuwingsstakingen of in sectoren met weinig mensen zoals bijvoorbeeld in de luchtvaartsector.

In werkelijkheid tonen deze cijfers echter aan dat de stijgende lijn van het aantal stakingen eerder de zwakke positie van de vakbond en de werkende klasse aan, die verre van voorbij is. In 2006 zorgde de staking in de openbare diensten voor 250.000 gestaakte arbeidsdagen. In 1984, in het kader van de campagne van de IG Metall en de DruPa (indertijd de vakbond van de drukkers, later opgegaan IG Medien), verloor het patronaat maar liefst 6 miljoen arbeidsdagen door stakingen!

Als we daar nog aan toevoegen dat de vakbonden van de DGB (de grootste Duitse vakbondsfederatie) in 1990 (na de fusie met de vakbonden uit de vroegere DDR) bijna 12 miljoen leden hadden, en er vandaag nog maar 6 miljoen tellen, dan kan je je serieus vragen stellen bij de strategie en de keuze voor het "sociaal partnerschap" van de vakbondsleidingen, die al jaren opteren voor een tactiek van "speldenprikken" ("Nadelstiche"), een tactiek waarbij ze een maximum willen binnenrijven met een minimum aan actie.

Het probleem hierbij is dat de vakbonden zichzelf verzwakken door ganse generaties vakbondsleden en loon- en weddetrekkenden te creëren die nooit van hun leven hebben deelgenomen aan een echte stakingsbeweging, met de bijhorende zelfactiviteit en zelforganisatie van de stakers gedurende een langere periode. Dat brengt een verloren gaan van strijdervaring mee waarvoor een zware prijs wordt betaald.

Daar komt nog eens het "ieder voor zich" bij en de kapitulatie van de vakbondsleidingen voor de reactionaire arbeidswetgeving die "politieke" stakingen verbiedt. Maar enkel een massale intersectorale stakingsbewegingen kan net de krachtsverhoudingen ingrijpend wijzigen in het voordeel van de arbeidende klasse.

* Manuel Kellner is lid van IG Metall, Die Linke en de ISL (Internationale Sozialistische Linke), een van de 2 Duitse zusterorganisaties van de SAP.

Stakingen in Duitsland in stijgende lijn

Contributed by Manuel Kellner*

donderdag, 09 mei 2013 - Last Updated donderdag, 09 mei 2013
